

MELISSA

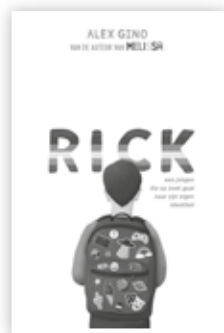
ALEX GINO

kluitman

 JIJ
DOET
ERTOEF

Lees ook van Alex Gino:

VOOR JOU ALS JIJ JE ANDERS VOELT

NUR 282/W012601

© MMXV Alex Gino

© MMXXVI Nederlandse editie: Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.

Published by arrangement with Scholastic Inc., 557 Broadway, New York, NY 10012, USA.

Oorspronkelijke titel: *Melissa*

Dit boek is eerder verschenen als *George* (MMXVI)

Nederlandse vertaling: Carla Hazewindus

Coverontwerp: Ellen Duda en Studio L.E.O.

Opmaak binnenwerk: Studio L.E.O.

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

Geen enkel deel van dit boek mag worden gebruikt voor het trainen van kunstmatige intelligentie.

kluitman.nl

INHOUD

Hoofdstuk I Geheimen 7

Hoofdstuk II Charlotte gaat dood 18

Hoofdstuk III Acteren is gewoon doen alsof 34

Hoofdstuk IV Vol verwachting 61

Hoofdstuk V Auditie 74

Hoofdstuk VI Betraapt 94

Hoofdstuk VII De tijd kruipt voorbij
als je je rot voelt 110

Hoofdstuk VIII Een echte eikel 118

Hoofdstuk IX Eten bij Arnie's 145

Hoofdstuk X Transformatie 163

Hoofdstuk XI Een uitnodiging 185

Hoofdstuk XII Melissa gaat naar
de dierentuin 197

Dankwoord 221

Hoofdstuk I

GEHEIMEN

George viste een zilverkleurige huissleutel uit het kleinste vakje van een grote rode rugzak. Haar moeder had de sleutel erin vastgenaaid zodat hij niet kwijt kon raken. Maar als de rugzak op de grond stond, was het draadje aan de sleutel te kort om bij het slot te komen. Dus balanceerde George wiebelend op één been terwijl ze de rugzak op de knie van haar andere been omhooghield. Ze wurmde net zo lang met de sleutel tot ze de deur open kreeg.

Ze stommelde naar binnen en riep: 'Hallo?' Er brandde geen licht. Maar toch moest ze zeker weten dat er niemand thuis was. Ze liep de trap op

naar boven. De deur van haar moeders slaapkamer stond open en het bed was opgemaakt. Er was ook niemand in Scotts kamer. Nu ze wist dat ze echt alleen was, liep George naar haar eigen slaapkamer, deed de deur van de kast open en keek naar de berg knuffels en speelgoed die erin lag. Er was niets verschoven of verplaatst.

Haar moeder zeurde steeds dat George al jaren niet naar dat speelgoed had omgekeken, en dat ze alles maar aan arme mensen moest geven. Maar George wist dat haar speelgoed onmisbaar was om haar kostbaarste en meest geheime verzameling te bewaken. Onder de teddyberen en pluizige konijntjes zocht ze op de tast naar een platte spijkertas. Zodra ze hem te pakken had, liep ze er snel mee naar de badkamer, deed de deur dicht en draaide die op slot. Met haar tas stevig tegen zich aan gedrukt liet ze zich op de vloer zakken.

Toen ze de tas schuin hield, gleden een stuk of tien tijdschriften met gladde, zijdeachtige

bladzijden op de tegels. Op de covers stonden teksten als: 'Zo krijg je een perfecte huid', 'Twaalf gloednieuwe zomerkapsels', 'Hoe vertel je een lekker ding dat je hem leuk vindt?' en 'Wilde winteroutfits'. George was maar een paar jaar jonger dan de meisjes die haar vanaf de glossy pagina's toelachten. Ze beschouwde hen als haar vriendinnen.

Ze pakte een nummer van afgelopen april, dat ze al tig keer had ingekeken. De kleurige pagina's maakten bij het omslaan een fijn *woesj-woesj*-geluid en verspreidden een vage papiergeur.

George stopte bij een foto van vier meisjes op het strand. Ze stonden in modelposes naast elkaar en showden badkleding. Aan de rechterkant van de pagina stond een lijstje met suggesties voor welke stijl het beste bij welk soort figuur paste. Eigenlijk vond George dat ze allemaal hetzelfde figuur hadden. Een meisjesfiguur.

Op de volgende pagina zaten twee lachende

meisjes op een kleedje, met hun armen om elkaars schouders geslagen. Het ene meisje droeg een gestreepte bikini en het andere een badpak met stippen en een uitsparing op de heupen.

Als George de kans zou krijgen, zou ze zó met hen meedoen, giechelen en ook haar armen om hen heen slaan. Ze zou een knalroze bikini dragen en lang haar hebben, en haar nieuwe vriendinnen wilden niets liever dan daar vlechtjes in maken. Als haar werd gevraagd hoe ze heette, zou ze antwoorden: *Ik heet Melissa*. Melissa was de naam die ze zichzelf gaf als ze voor de spiegel stond en er niemand in de buurt was. Dan kamde ze haar steile roodbruine haar over haar voorhoofd, zodat het net leek alsof ze een pony had.

George bladerde langs flitsende advertenties voor tas-organizers, nagellak, de laatste mobieltjes, en zelfs tampons. Ze wierp een vluchtige blik op een artikel over hoe je zelf armbanden kon maken en op een ander artikel waarin stond hoe

je met jongens moest praten.

De tijdschriftenverzameling van George was zomaar toevallig ontstaan. Twee zomers geleden had ze in de oud-papierbak van de bibliotheek een nummer van *Girl's Life* zien liggen. Het woordje *girl* had meteen haar aandacht getrokken, en ze had het tijdschrift stiekem onder haar jas gestopt om het later in te kijken. Daarna volgde al snel een ander meidenblad, deze keer afkomstig uit een vuilnisbak een paar straten van haar huis vandaan. Het weekend daarop had ze op een rommelmarktje voor bijna niks de spijkertas gekocht. Die had precies het formaat van een tijdschrift en er zat een rits aan de bovenkant. Het was echt alsof iets ervoor had gezorgd dat ze haar verzameling veilig kon opbergen.

George bleef steken bij een artikel van twee pagina's met de titel 'Geef je gezicht vorm met make-up'. George had nog nooit make-up gebruikt, maar ze bekeek aandachtig de verschillende

kleuren die aan de linkerkant stonden afgebeeld. Haar hart klopte in haar keel. Ze vroeg zich af hoe het zou voelen als ze echte lippenstift op zou doen. In ieder geval vond ze het heerlijk om lippenbalsem op te hebben. Ze gebruikte het de hele winter door, het maakte niet uit of haar lippen ruw waren of niet. En als het lente werd, dan zorgde ze ervoor dat haar moeder de stift niet zag en maakte hem tot het laatste restje op.

Ineens schrok George zich wild toen ze buiten iets hoorde kletteren. Ze keek uit het raam naar de voordeur daar recht onder. Er was niemand te zien, maar Scotts fiets lag op de oprit en het achterwiel draaide nog.

Scotts fiets! Scott was dus thuis! Scott was de oudere broer van George en hij zat in de eerste klas van de middelbare school. George voelde haar nekhaartjes recht overeind gaan staan. Even later hoorde ze zware voetstappen op de trap. Er werd gerammeld aan de deur van de badkamer,

maar die zat op slot. George kreeg het helemaal benauwd.

Beng! Beng! Beng!

‘Zit jij daar, George?’

‘J-ja.’ De tijdschriften lagen verspreid over de tegelvloer. Snel harkte ze de bladen bij elkaar en stopte ze in de tas. Haar hart bonkte bijna net zo luid als Scotts voet tegen de deur.

‘Schiet op, ik moet hartstikke nodig!’ riep Scott.

George ritste de tas zo geruisloos mogelijk dicht en keek om zich heen of ze hem ergens kon verstoppen. Ze kon echt niet met die tas in haar handen uit de badkamer komen. Scott zou absoluut willen weten wat erin zat. De enige kast in de badkamer lag vol handdoeken en ging niet helemaal dicht. Dat was dus niks. Uiteindelijk hing ze de tas aan de douchekop en deed het douchegordijn dicht. Ze hoopte maar dat Scott nu niet opeens ontdekte dat er ook zoiets als persoonlijke hygiëne bestond.

Zodra George de deur van het slot deed, stormde

Scott naar binnen; hij had zijn rits al open voordat hij bij de wc stond. George ging snel naar buiten, sloot de deur en leunde tegen de muur om op adem te komen. De tas bungelde waarschijnlijk nog aan de douche en ze hoopte maar dat hij niet tegen het gordijn aan zou zwaaien, of nog erger: met een plof in het bad zou vallen.

George wilde uit de buurt zijn als Scott de badkamer uit kwam dus ze liep de trap af naar de keuken. Ze schonk een glas sinaasappelsap in en ging aan tafel zitten. Haar huid tintelde. Buiten schoof een wolk voor de zon en het werd iets donkerder in de keuken. Toen de deur van de badkamer met een knal openvloog, schrok George zo erg dat ze sap over haar hand morste. Ze merkte dat ze nauwelijks adem had gehaald.

Bonk, bonk, bonk, bonkerdebonkerdebonk. Scott kwam naar beneden gestampt met een dvd-doosje in zijn hand. Hij deed de deur van de koelkast open, haalde het pak sinaasappelsap eruit en nam

een flinke slok. Hij had een zwart T-shirt aan en een spijkerbroek met een gaatje bij de knie. Het was al maanden geleden dat hij naar de kapper was geweest en zijn donkerbruine krullen hingen als een zwabber langs zijn hoofd.

‘Sorry dat ik je heb weggejaagd terwijl je zat te schijten.’ Scott veegde met zijn blote onderarm het sap van zijn mond.

‘Ik zat niet te schijten,’ zei George.

‘Waarom duurde het dan zo lang?’

George aarzelde.

‘O, ik weet het al,’ zei Scott. ‘Je zat daar vast met een tijdschrift.’

George verstijfde, haar mond hing half open en ze kon niet meer denken. De vlammen sloegen haar uit en ze werd duizelig. Ze legde haar handen op de tafel om zichzelf te bewijzen dat ze er nog steeds was.

‘Dát was het natuurlijk.’ Scott grinnikte, en hij had helemaal niet in de gaten dat George in

paniek raakte. ‘Goed zo, broertje! Je wordt al groot en je leest vieze blaadjes.’

‘O,’ zei George. Ze wist heus wel wat vieze blaadjes waren. Ze schoot bijna in de lach. In de tijdschriften die zij las hadden de meisjes veel meer kleren aan dan in dat soort blaadjes, zelfs de meisjes op het strand. Toch was George een heel klein beetje opgelucht.

‘Geen probleem, George. Ik zal het niet tegen mam zeggen. Ik ga er trouwens weer vandoor. Ik kwam alleen dit ophalen.’ Scott rammelde met het dvd-doesje van zwart plastic. ‘Ik heb deze nog niet gezien. Maar het schijnt een klassieker te zijn. Duits. De titel betekent zoiets als *Het Bloed van het Kwaad*. Als de zombies de arm van die ene gast hebben afgebeten en hem hebben vermoord, gebruikt die andere gast de afgebeten arm van zijn beste vriend om de zombies van zich af te meppen. Helemaal te gek.’

‘Het klinkt goor,’ zei George.

‘Dat is het ook!’ Scott knikte enthousiast. Hij nam nog een flinke slok sinaasappelsap, zette het pak terug in de koelkast en liep naar de deur.

‘Ik zal je met rust laten, dan kan je weer lekker aan meisjes denken,’ grapte Scott nog.

George stoof naar boven en haalde haar tas uit de badkamer. Ze verstopte hem diep in haar kast, onder het speelgoed en de knuffels. Voor alle zekerheid legde ze er nog een hoopje vuile kleren op. Toen deed ze de deur dicht en liet zich voorover op bed vallen. Ze wenste dat ze iemand anders was – het maakte niet uit wie.

Hoofdstuk II

CHARLOTTE GAAT DOOD

Juf Udell leunde tegen haar enorme bureau en las de leerlingen uit groep zes voor uit een gehavend exemplaar van *Charlotte's Web*, van de schrijver E.B. White. Ze had haar glanzende zwarte haar opgestoken en aan haar oren bungelden houten oorbellen.

George zat bij het raam en kon er niet meer naar luisteren. Ze kon niet meer denken. De geweldige, aardige spin Charlotte was weg en niets deugde nog. Het boek ging over Charlotte die het kleine biggetje Wilbur redt, en als dat gelukt is gaat ze dood. Het was niet eerlijk. George drukte haar vuisten tegen haar ogen en wreef net zo lang tot ze allemaal sterretjes zag.

Er viel een traan op haar boek, die zich als een spinnenweb over de bladzijde uitspreidde. Ze haalde voorzichtig adem en probeerde geen geluid te maken. Ze ademde zo snel en oppervlakkig dat ze er duizelig van werd. Toen ademde ze even diep in, en terwijl ze dat deed snifte ze. Heel hard. Er werd gefluisterd, maar in de stille klas kon George het duidelijk verstaan.

‘Hé, er zit een meisje te janken om een dooie spin.’

‘Dat is helemaal geen meisje. Dat is George.’

‘En wat is het verschil?’ Gelach.

George keek niet eens op. Dat hoefde niet. Ze wist precies wat ze zou zien. Rick zat twee rijen van haar vandaan, en achter Rick zat Jeff. Jeff boog zich vast naar voren, met zijn piekhaar bijna tegen Ricks schouder. En Rick leunde natuurlijk achterover in zijn glimmende zwarte honkbaljack. Ze hielden allebei hun hand bij hun mond, om zogenaamd zachtjes te doen.

Vroeger waren George en Rick vrienden, of in ieder geval gingen ze met elkaar om. In groep vier hadden ze allebei meegedaan aan een school-schaaktoernooi, en George en Rick waren de beste schakers. Bij de finale spande het erom, maar Rick won op het nippertje toen hij zijn laatste stuk kon promoveren tot koningin. Hoewel George had verloren, gingen ze twee weken lang allebei als ‘de Schaakkampioenen’ door het leven.

In groep vijf kwam Jeff in de klas. Jeff was verhuisd uit Californië en dat vond hij niet leuk. Hij was een echte vechtersbaas en in het begin deed hij heel naar tegen de meeste jongens, ook tegen George. Maar toen het oktober werd, had Jeff zijn draai gevonden en werd hij dikke vrienden met Rick. Vanaf dat moment deed Rick niet meer zo aar dig tegen George. Tijdens de kerstvakantie waren Jeff en Rick onafscheidelijk, en nu leek het alsof de Schaakkampioenen iets uit het verleden waren en niets meer met George of Rick te maken hadden.

Juf Udell keek bestraffend naar de grinniken-de jongens, ze schraapte haar keel en las het laatste deel van het hoofdstuk voor. Haar leerlingen waren al zo groot dat ze bijna nooit meer voorlas, maar vandaag wilde ze hun aandacht vestigen op wat zij zelf ‘de schitterende melancholie van Charlottes laatste ogenblikken’ noemde.

Toen ze klaar was, sloot juf Udell het boek, legde het op haar bureau en zette haar bril af. ‘Pakken jullie allemaal je dagboekschrijf en geef commentaar op dit hoofdstuk. Jullie mogen er even over nadenken, maar daarna wil ik jullie zien schrijven. Ik wil dat jullie hier echt diep op ingaan en gevoélige woorden gebruiken.’

In lokaal 205 klonk het geluid van schriften die werden opengeslagen, ritselende bladzijden en gerommel in tassen van leerlingen die op zoek waren naar een pen. Juf Udell liep tussen de rijen door naar Jeff en Rick en zei iets tegen hen. Haar stem ging op in het lawaai van de klas, en George